

Дамян Дамянов

Пловдив

Какъв загадъчен-лиричен град!
С каква магия вечна ме привличаш?
Не знам защо тъй много те обичам,
Не знам с какво ме дърпаш все назад
към своята земя с тракийски дъх,
Под своя свод – усмивка на славянка...
Дали, минавайки през тебе, своята сянка
Не съм оставил в твоя древен мъх?
Дали не съм оставил своя глас
В небето ти с Орфеевото ехо
Или пък някъде под витите ти стрехи
В предишен свой живот живял съм аз?
Не зная. Толкоз разнолик народ
През твоите земи се е кръстосал,
Че може би в кръвта си още нося
Един неподозиран твой живот!
Не зная. Но със въздуха си тих
Ти ме опиваш с нещо тъй огромно.
И аз днес всичко искам да си спомня.
Като в обърнат Дебелянов стих.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8065>]